

Nr 448.

Av herrar **Vennersten** och **Lithander**, i anledning av
*Kungl. Maj:ts propositioner, nr 361 och 362, angående
tillfällig löneförbättring åt viss personal vid armén och
marinen.*

I Kungl. Maj:ts nådiga propositioner nr 361 och 362 har Kungl. Maj:t gjort framställning om beredande av tillfällig löneförbättring för bland andra samtlig personal tillhörande officers- och underofficerskårerna vid armén och marinen, med undantag av generalspersoner och flaggmän.

Med instämmande i de uttalanden, som av kommendörkapten O. Lybeck gjorts till protokollet vid slutsammanträde för de sakkunniga för verkställande av utredning och utarbetande av förslag rörande tillfällig löneförbättring för viss personal vid armén och marinen, vilkas betänkande legat till grund för de kungl. propositionerna och till vilka jag tillåter mig hänvisa, få vi särskilt betona, att det synes vara en uppenbar orättvisa, att den högsta militära tjänstegradens befattningshavare, vilkas avlöningsförhållanden i stort sett icke blivit reglerade sedan 1875, skola även denna gång, liksom vid föregående tillfällen, lämnas utan löneförbättring. Det torde vara uppenbart, att denna fåtaliga personalgrupps avlöningsförmåner till följd av penningvärdets fall så väsentligt reducerats, att de icke längre kunna tillnärmelsevis förslå för de behov, som de ursprungligen varit avsedda att fylla. Då härtill lägges det ökade ansvar och de större arbetsuppgifter, som under de senaste fyrtio till femtio åren pålagts generalspersoner och flaggmän, i samma mån som krigsmakten blivit verkligt organiserad, den allmänna värnplikten införd, övningarna utsträckta till hela året och utbildningen långt mera mångsidig och krävande än förr, torde inses det föga rimliga i att nu — av hela officers- och underofficerskåren — utesluta generaler och flaggmän.

En jämförelse med civila befattningshavare med ungefärligen mot-

svarande arbetsuppgifter som generalspersoner och flaggmän låter sig svårligen göra till följd av militärpersonalens säregna tjänstgöringsförhållanden, vilka medföra ekonomiska uppoffringar, utan motsvarighet för de civila. Det synes oss emellertid uppenbart, att försvarets främste målsmän icke kunna på en väl avmätt löneskala ställas lägre än rikets landshövdingar, vilket förutsätter en löneförbättring på i runt tal 1,200 kronor. Det antal personer ifrågavarande löneförbättring gäller torde för närvarande utgöra vid armén 12 och vid marinen 5, förorsakande följande kostnadsökningar:

Vid armén för år 1918 fr.	Kr. 3,940,000: —	med 14,400: —	t. 3,954,400: —
» » » » 1919 » »	3,940,000: —	» 14,400: —	» 3,954,400: —
Vid marinen f. år 1918 » »	1,320,000: —	» 6,000: —	» 1,326,000: —
» » » » 1919 » »	1,265,000: —	» 7,200: —	» 1,272,200: —

I enlighet med vad sålunda anförts få vi föreslå,

att riksdagen ville dels med bifall i övrigt till Kungl. Maj:ts propositioner nr 361 och 362 besluta, att till generalspersoner och flaggmän skall utgå under år 1918 och 1919 tillfällig löneförbättring till belopp av 1,200 kronor till varje sådan befattningshavare, dels höja i nämnda propositioner för ändamålet föreslagna förslagsanslag med härför erforderliga belopp.

Stockholm den 15 maj 1918.

Axel Vennersten.

Edvard Lithander.